

לייהודים היהת אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולפניהם את בני ישראל שירמה בפייהם למען תחיה
לי השירה הזאת לעדר בבני ישראל: כי אבינו אל האדמה אשר נשבעתי לאבינו
ובית החלב ודבש ואכל ושבע ורשות ובנה אל אללים אחרים עבדם ונאנצנו והבראת
בריתך: ותני כי תמציאו אותו רשות נבות יצירות וענקה השירה הזאת לפניו לעד כי
לא תשכח ממי ורעו כי ירעתי את יצרו אשר הוא עשה הימים בתרם אבינו אל הארץ
אשר נשבעתי.

זהו הניסיון העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: **"הו' יהודים!"** הישמרו לכם
מעבודה זרה, אל תפנו אל אלהים אחרים! אל תעבדם, ואל תפראו את בריתך! ובשער זאת
אבייכם אל הארץ אשר נשבעתי.³

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כללו הוא בעבודת ה', שכפי רוב השתדלות והעמילות, תגדל ההשגה הבאה ממנה.
וכמו שכטב המשיל ישרים (פרק א) ז", **"וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ואתאותיו,
ונתרחק מן המורחיקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו יישמה בו."**
הענין האמור איננו יוצא מן הכלל הזה. אם ריצה האדם להבין ולהרגיש כראוי את
המשמעות העצומה של ימי הפורים, את "הארה ושםחה וששון וירק", עליה לשים אל לבו
את עבדותם של ישראל בימים בהם, ששבו בתשובה לבבב שלם ורוח נשברה, עד שנהי
"יהודים", נוצריך "דת יהודית", מרווחים מכל דבר הקשור לעבודה זרה ולאורחות הגויים.
ועדי' בעבודה זו דיבא, שברואבי היהודים לשולט בהם ונגבור הוא אשר ישלו היהודים
המה בשנאייהם, צכו ל"קימו וכבלו היהודים עליהם ועל רעם ועל כל הנלום עליהם", ליום
משתה ושםחה, يوم של אהבת השיתות וקבלת התורה. ועדי' כתיב **"והימים האלה גנבים
ונעים בכל דור ודור, משפה ומושפה, מדינה ומדינה, צער וצער, ימי פורים האלה, לא
יעברו מזמן קיוחים, ופניהם, לא סוף מירעם."**

אוטו כלל נכון לא רק **"בימים ההם"**, אלא גם **"בזמן הזה"**. כפי להשיעור שיתרחק
האדם מן הגויים הטמאים ויבטל מהם, ויתדרך בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה לאשר
של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקודשה, ולטوب הרוחני שאפשר לנו לשער. [ואצל
שלמי אמונה ישראלי כבר אפשר לטעם ולהריגש קצת ענין "כן ישיגו יישמה בו" בימינו
אללה, כשאורה של הגואלה כבר מנצח וועלה].

שמחת פורים

אמנם האור הזה, והמשמעות הזה, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם **"יהודי"**
יכונה, כמו שאמר הכתוב **"שםחה וששון ליהודים"**, **"ליהודים דיקא"**. **"יהודי"** הוא הכופר
בעבודה זרה (דראייא ב מגילה יג, א), המתפרק מהבלתים של הגויים, והמתಡבק בכל נימי
נפשו בספר נחלהו, תורתנו הקדושה **"דת יהודית"**. לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו,
ואין שם שמחהגדולה ומפוארת הימנה.

אלך/ כיילפֿאַן

ראש מכון, מכון תפארת

שורש שנתתו של המן — שנתת הדת

"ונגידו להמן לאות ביעמְדוּ דכְּרִי מָרְדָּכַי כִּי הָגִיד לְקֹם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי" (אסטר ג'.
ד).

הכתב מגלה לנו, ששנתת המן למרדיי לא הייתה בעצם ה"חווצפה" שמרדיי לא
השת恂ה לו. אלא שנהה מיוحدת עלייו לבב, גלגל זה שמרדיי היה **"יהודי"**.

ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו ח"ל, כי הגד להם אשר הוא יהודי ולבפרק
היתה שנתתו עלייו הרבה מאד, כי אין שנהה **כשנתת הדת**, עכ"ל. כמובן, שנהה פשוטה של
כבד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנתת הדת. שנתת המן למרדיי הייתה בגללה שהוא יהודי,
ויהודי יש לו דת, יש לו תורה האומורת לו שאסור להשתחוחות לעבודה זרה. **וشتנתת הדת,**
עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ו): **"וַיְגִבֵּן בְּעִינֵי וּגְנִי כִּי הָגִיד לוּ אֶת עַם מָרְדָּכַי"**,
وفي הגר"א זל, כי אמרו לו שאינו כורע מחמת שהוא יהודי, עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותו הייתה לעקו את הדת, וכמו שכטב
הגר"א עה"ב (פסוק ו) **"וַיִּבְקַש המן לְעִקּוֹר הַדָּת"**. ובכך, מכיוון שככל שנותה של
של המן למרדיי ולבומו **היתה על עסקי דת**, אךطبع הדבר, שאת חיצי השיטה שלה
הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר **"דת יהודית"**.

על מי גור המן? כתיב: **"וַיִּקְרַש הַמּוֹן לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל היהודים אשר בְּכָל מִלְכּוֹת אַחֲשֻׁרּוֹשׁ
עַם מָרְדָּכַי".**ומי הם אלה הנקראים **"עַם מָרְדָּכַי"**? אמורים ח'ול' (מגילה יג, ב): **"אמ' ר' בא,
בתחליה מרדיי בלבד, ולבסוף בעם מרדיי ומנו רבנן"** ולבסוף בכל היהודים.²

"עם מרדיי" מאן נינחו? רבנן: **הם מהה אשר עוררו את שנתתו של אותו רשות
כה נורא. וככל כך למה? כי רבנן מהה "היהודים", והוא היה שולחן דת, המונעת
אותו מלהשתחוחות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסביר.**

עבדתנו בעיקתתא דמשיחא — להיות "יהודים" הcovרים בעבודה זרה

מי הוא **"יהודי"** אמיתי?

מotto משמייה ד מהרי"ל דיסקין זצ"ל, שאמר על הצרות הרבות שהיו באחרית הימים,
מי שהוא עהרליךער איד' ניגל". כSSHALKOH, **"ומי הוא עהרליךער איד?"** ענה: **"מי שהוא
mobedel mogoyim"**. למדך שכך היא המידה: מי שmobedel mogoyim, הוא הוא **"יהודי"** הדובוק
בדת האמת, בחיים האמתיים, ובגויים לא יתרחש.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מוללאין בשם רבו הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה
והשנה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאלף הששי,
ופסוקי כל סדרא מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה עולה, שהשנה
הנוכחית מכוננת כנגד סוף פרשנות נזבים יילן. ובכך, הבה נראה מה כהוב בפרשא (דברים
לא, יט-כא):

a. ולולן (פסוק יג) כתוב בירת פרוטה: **"שהמן רצה לעקור הכל, וזה להשמד**ו** אל המצוות שרם כנגד הנשמה, להרג**ו** הוא הרוח הרוחני, לאבד**ו** אפילו הגוף הגוף מן העולם" ובי"ש. הרי שעיקר מטרת המן היתה לבטל אותם
מן המצוות.**

b. ובפי הגר"א כתוב זל, **"וְהִכְלִי היה מפנֵי עַם מָרְדָּכַי דְּרִינוּ יְהוּדִים**, שבשביל קר לא כרע מרדיי, עכ"ל.
ויהיו בבחינת **"ארץ"** הארץ הדעה המיעדרת לנו, מלולא הקדשה רום המעליה, ולא כמו קודם לנו, חלק מישראל נמצאים על אדמתם, אבל בלי תואר **"הארץ"**.